

Балада за Фантаста

Любомир Николов

Напоследък излезе на мода четивото. И ето народа
на опашки за книги се блъска или пък си ги търси със връзка.
Ти стоиш на опашка и псуваш. Но кажи ми какво си купуваш?
Ще си купиш /е, има си хас/ четиво от известен фантаст.
Не отричай! Отрано си знаеш - ще четеш и хоро ще играеш.
Всеки търси фантастика, щото интересно е то - четивото.
Тези книжки са скромни на вид, но въпросът остава открит.
Обяснете ми просто /и баста!/ откога е възникнал фантаста.
Той, фантаста, е смотана личност. Зароден е в епохи епични.
Още в древния каменен век появил се е този човек.

.....

Пата! Кюта! Джам и Джум! В пещерата страшен шум!
С боздугани и тояги пралюдете се налагат.
Всеки своето племе виква да разцепи чужда тиква
и във тая катакомба става страшна хекатомба.
А фантаста? А фантаста? Той укрил се е във храста.
Да се бие не желае и за бъдното мечтае.
Той мечтае си за ери, дето няма да намери
злостен, груб антагонизъм, а първичен комунизъм.
В тези ери, той си мисли, ще цъфтят велики мисли.
Там със колело и лост всеки труд ще бъде прост.
Вместо груби овчи кожи, щом това ти се наложи,
ще си шиеш дреха с джоб от кълчища и коноп.
Тъй мечтае си фантаста, а край него - джаста-праста -
племената се издебват и се взаимоистребват.
Вождовете им загиват, двете племена се сливат
И накрая е на власт оцелелият фантаст.

.....

Подир толкоз много кърви
да направим извод първи:
“По-добре фантастика,
отколкото джаста-прастика!”

1982 г.

* * *

Глядитесь в свое отраженье,
В неведомых дней водоем, -
Фантастика – лишь продолженье
Того, что мы явью зовем.

На сердце планеты – тревога,
Прносятся войны, трубя, -
И сложные функции бога
Фантасты берут на себя.

Из глины сегодняшней лепят
Адама градущих денниц,
И мира безгрешного лепет
Доносится с вещих страниц.

1970 г. Вадим Шефнер
“Избр. произведения”
т.1, 1975г.

Хора, богове, пространства

Васил Сивов

За какво ни е Земята?
За да скитаме по нея?
За това ли
да не знаем
покой върху нея?
Рей Бредбъри

Приближи се до мене, Земя!
Обгърни ме със жадната пръст,
изпий всеки мой сок!
Засей ме със бурени, билки,
нека всичко зелено израсне от мен,
нека стана вековно и мъдро дърво,
заслушано в твоя пулс,
пробиващо твоята гръд
с корени стигащи
до твоето разтопено ядро!
Нека твоята лава
потече вместо кръв
по моите изстиващи вени
и проникне в последната
мозъчна клетка!
Нека лумне свещеният огън
и изтръгне вика на разум,
плетящ паяжина от цели,
изграждащ вселени
от студени планети
и отчаяно търсещ слънце.

НЕКА ЖИВОТО БЪДЕ РАЗУМНО
И РАЗУМНОТО - ЖИВО!
ВСИЧКО ДИВО Е ИСТИНСКО,
ТРЯБВА ЛИ ВСИЧКО ИСТИНСКО
ДА БЪДЕ ДИВО?

По зъбите на пяната,
по вълни на стихийни течения
бродят мислещи острови,
галактически одисеевци
под звъна на небесните сфери
затаили дъх
чакат да рухне
Вавилонската кула
на разноезичните варвари
и отново да заговорят
на първичния разбираем
вселенски език.

Разлистени пространства
в строшената кристална чаша
на Сътворението.
Гласът на тишината се разпуква:
ОЗИРИС! БУДА! ЗЕВС! АЛЛАХ! ХРИСТОС!
Оплодена човешка мъка
в утробата на невинния разум.
Викам Вас!
Седемте небеса се разкъсват
- балдахини, тъкани
от прозрачната тъкан на Нищото.
Викам Вас!
Адът плюе вряла смола
в гладките ненаситни реки
на забравата.
Викам Вас!
Ужасените ладии
с душите на мъртвите
търсят своята вярна посока.
Викам Вас!
И стрелата на Времето
се огъва забита
в трептящата плът на Прозрението.

ОЗИРИС! БУДА! ЗЕВС! АЛЛАХ! ХРИСТОС!

Светлината е здрач,

а здрачът - последно безумие.

Виждам - в черно и бяло

сливат се облаци.

Виждам - всичко е посивяло,

сенките стават образи.

Чакам мига на Сътворението.

Вашите пръсти окаляни

мачкат тестото човешко,

ваят грешници окаяни.

Вие ли завидяхте на греховете ни,

ние ли взехме вашите!

Винаги преди сътворение

тябва някой да забърка кашите.

Оглеждам се в лицата на боговете

- подобия, създали моя образ.

Спомням си черепа ми разсечен

- жертва на нечий донос.

Спомням си - мозъкът ми течеше,

някой беше казал на боговете,

че все искам да ги сътворявам,

че не искам да ми прощават.

НЕ Е ЕРЕС ДА ОТРИЧАШ МИНАЛИ БОГОВЕ.

ЕРЕС Е ДА НЕ ВЯРВАШ В БЪДЕЩИ.

Еретиците плюят на преклонението.

Спиралата е сгърчена права

от спазмите на съмнението.

Гласът на тишината се разпуква

в косите на Вселената.

Зреят съзвездия по млечната и гръд.

И търсеци се светове докосват се

и отминават без да се познаят.

Пътувам

през изкривеното пространство.